

0.4 w_B Bůh

Artie, Artur, Bůh, Artur#3, Sbor

Na scéně není nikdo, kromě sboru pod plátnem. Uprostřed scény je krabice, na níž je napsáno „Nehybný hybatel“.

1. Příchod Boha

Sbor:

<V rytmu tepu srdce, postupně zesiluje, Sbor pochoduje, jakoby šel do schodů>

Bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh...přichází.

<Dveřmi vstoupí Bůh. Sbor ihned zmlkne. Dále zdůrazňuje některá Boží slova a promluvy (vyznačeno v textu **tučně**), je jakýmsi „emocionálním“ ventilem.

Bůh si odloží plášť, upraví se, a opustí scénu druhou stranou.>

Bůh:

[Pobrukuje si.]

2. Příchod A+A - počáteční rozpaky

Tato pasáž je vtípná, ale pokud se ukáže, že i Bůh je příliš dlouhý (a je to pravděpodobné), i tohle patří k favoritům na vypuštění. – Proto zatím přeskakuju.

<Přichází Artie s Arturem.>

Artie:

Snad jsme se nedostali z fikce do fikce, neřku-li do antické komedie, to by byla tragédie.

Artur:

Podívejte, neříkal Descartes cosi o muži v plášti?

Artie:

Vida, Arture. Třeba jsme se nedostali do Božské kanceláře, ale do přijímacího pokoje Pekelného.

Aha, ale tady Primum movens by mohl být hledaným Bohem.

<ke krabici>

Dobrý Bože, měli bychom prosbu.

Artur:

Neměl byste se předtím pomodlit?

Artie:

Nebud' směšný, Arture. Tohle je Bůh, ten nereaguje na zařikání.

Artur:

Mně se zdá, že nereaguje vůbec.

Artie:

Dobrý Bože, pomůžeš nám, prosím?

Sbor:

Dobrý den, Bůh je momentálně mimo dosah vaší prosby. Prosím vyčkejte, nebo to zkuste znovu, za chvíli.

Artie:

To zní nadějně.

Artur:

Od Boha bych čekal, že bude mít v čekárně alespoň lavičky.

Artie:
Nerouhej se.

3. Příchod a monolog Boha

Bůh: *Musí něco dělat. Co je typickou božskou činností (nejlépe manuální)?*
Podívejte se, já jsem jim říkal: *Pauzička, následující větu s otcovskou trpělivostí, mírně, rukou zdůrazní naléhavost zákazu.* Nejezte to ovoce, budou z toho jen maléry! *Nyní s ironickou výčitkou, ruce spojit za zády.* Ale oni ne. *Nějaký pohyb (to se vymyslí až při zkoušení), mávne rukou.* Mně by ani tak nevadilo, kdyby si jednou kousli, dvakrát, - *zastaví se, otočí k divákům a jakoby nevěřičně a šokovaně: ale oni si z toho udělali marmeládu!*

Zase někam půjde. Dva kroky pauze, pak (poměrně monotónně a svižně): A pak, když už jsem jim dal celou Zemi, tak pořád brblali. Dej nám i tohle, dej nám tamto. Chtěli jste to, tak jsem vám dal deset věcí (?), které nesmíte dělat. Kam to vedlo? *Zase dramatická pauza, popojde dopředu k divákům.* Jen k tomu, že jste začali vyžadovat nějakou odměnu a já, **JÁ**, musel udělat speciální místo, ze všech míst nejhorší, kam vás pošlou, když něco zlého, což mimochodem kromě dělání **marmelády** poznání skoro nic není, provedete. *Mávne rukou.* Nakonec z toho vzešly jen zlodějiny, korupce, hladomor, vraždy, mučení a **právníci.**

Dělá svou božskou činnost, když oslovuje, otočí hlavu k divákům. Tak jsem si řekl: To né, na to se vám můžu. Zkusil jsem nějaký spektakulární odchod, zkusil jsem vás utopit. Ale ani to vás neodradilo a furt mě otravujete svými prosbami.

Celý se otočí k divákům. Hlavně **v neděli**, když chci mít **klid!** To dokáže boha vytočit.

Otáčí se k A+A: Cože jste to chtěli?

Artie: *Je trochu zaražen boží nevstřícností, proto odpovídá jako politik.*
Postoupí směrem k němu, Artur se schová za ním.

Dobrý den, Bože. Putovali jsme dlouho, po strastiplné cestě, než jsme dosáhli tohoto posvátného místa...

Bůh: *Během Artieho kecání popochází, pak se zastaví a tónem - „nekecej, k věci“:*

Vím, vím, vím. Formulujte svou žádost.

Artie: *Trochu překvapeně, jako by právě odhalil rozpor v božské osobě.*
Tu nevíte?

Bůh: *Intonací musí vyjádřit - to je ale prostáček, když si to myslí.*
Synkupanno, **vím**, ale to byste to měli příliš jednoduché.

4. Žádost

Artie:
Tak tedy, přišli jsme se zeptat, který ze světů, jež jsi stvořil, je nejlepší z možných světů?

Bůh:
Už zase?

Artur:
Je to pro nás velmi důležité.

Bůh:
Vím, ale obávám se, že vám na to nemohu dát jednoduchou odpověď.

Artie:
Co tím myslíte?

5. Vysvětlení možných světů z hlediska jejich Tvůrce

Bůh:

Vy byste to už měl vědět nejlépe. Před počátkem **všeho** jsem se do toho trochu zamotal. Víte, jsem koneckonců **dokonalý**, ale možných světů je, podle interpretace, ke které **já** se kloním, nekonečně mnoho.

Artie:

To znamená, že pro každý dobrý svět lze nalézt nějaký lepší, je to tak?

Bůh:

Bingo. A to je docela problém, když se nad tím zamyslíte.
Máte to?

Artur:

Ne.

Bůh:

To jsem věděl, já jen šprýmoval. Víte, já preferuji bytí před nebytím, a to i pro vás, <k publiku> **moji miláčci**. Proto jsem se rozhodl, že něco stvořím. Ale, jak to pěkně řekl nebožtík Leibniz v nějakém svém dopise, ke všemu potřebuji důvod.

Artie:

Dopise?

Bůh:

Nebo knížce, pro mě je to jedno jako druhé. Zkrátka. Domníval se, že pouze jistá vlastnost nějakého světa je pro mě dostatečným důvodem, abych jej stvořil, jinak **nic**. Nakonec z něj vylezlo, že jsem stvořil pouze nejlepší z možných světů.

Artur:

Výborně!

Bůh:

Nepřerušuj. To ale zavání kontradikcí, he? Nekonečně mnoho světů, tak který z nich je nejlepší? No? Ale zase nechci nestvořit nic. **Jak z toho ven?**

Artie:

Stvoříte všechny.

Bůh:

Přesně tak. Dostatečným důvodem pro mě bylo, a přiznám se, bylo to sobecké, že něco je lepší než nic, a v tomto případě něco je všechno.

Artur:

Takže nejlepší z možných světů neexistuje?

Bůh:

No, to bych zase netvrdil. Můžete to interpretovat tak, že pro každé individuum existuje jistá ideální distribuce vlastností, a dokonce i může existovat svět, v němž je tato distribuce ideální pro všechna individua, ale...

Artur:

Ale?

Bůh:

...no, jak jsem říkal na počátku. **Frřňáte**. Takže třeba už v tom světě jste, ale pořád se vám něco nelíbí. Jste totiž sobci, otravujete si životy navzájem, a pak brečíte. Chtěli byste porovnávat světy zvnějšku. Chtěli byste říct: **ten a ten svět je lepší pro to a to**. Jenže to nejde. Nemůžete totiž vylézt ven.

6. Katastrofa - dramatický vrchol celé hry

<V tuto chvíli vpadá do prostoru další Artur.>

Artur#3:
Zadrž, Arture!

Artie:
A sakra, další!

<Vrhne se na Artura, který drží Kladivo, povalí jej na zem. Artie se sám zmocní Kladiva, ale zaútočí na Boha, který jej pomocí Sboru srazí na zem a zabaví mu Kladivo. Sbor nakonec odděleně drží všechny Artury. Ve vřavě je odkopnut Primum movens. Bůh v určité chvíli zamává „do kamery“, viz vtip u Platóna.>

Bůh:
Arture, Arture, Arture. Museli jste hýbat s nehybným hybatelem? Dost tak zamotáte hlavu fyzikům v několika aristotelských světech. A vůbec, co vás to napadlo?

Artur#3:
Ale, vždyť já jsem jej chtěl zastavit!

Bůh:
Arture, prosím tě. Já jsem **BŮH**, já se o sebe dovedu postarat. Všechno vím, všechno můžu už z definice. Nahlédni do svého srdce, a podívej se, že jsi ve skutečnosti doufal zaujmout tady Artieho místo.

Artur:
To není pravda!

Bůh:
Ano, ano. Ty jsi celý život byl jen loutkou, vlečen událostmi, a to i teď. Možná jsi tomu nakonec chtěl zabránit, ale tady Artur <i. e. Artie> doufal v pravý opak. Byl jsi návnada, sama navnaděná na vidinu světa, v němž jsi pánem nad svým životem. Najdi v sebe důvěru, nenech se ovládat situací, pokus se situací ovládnout.

A ty, Arture <i. e. Artie>. Ty jsi ze všech nejtragičtější. Vždyť bys měl poznat, že já nejsem tak docela pravý Bůh. Já jsem pouhá představa, šalba smyslů. Pravého Boha šnemůžeš jen tak potkat ve světě, ať už je jakkoliv možný. Natož zabít.

Artie:
Ty, ty jedna, představo!

Bůh:
Arturové, je čas, abyste opustili moji kancelář, to víte, musím se postarat, aby vycházela čísla ve fyzikálních experimentech. Takže, pokud mne omluvíte.

<Někdo ze Sboru otevře dveře.>

Artur:
Počkej, Bože. Co mám nyní dělat?

<Artur#3 podklesne>

Artie:

A já?

Bůh:

To je na vás, třeba to zjistíte v další scéně. Hlavně nepolykejte kyanidové kapsle. A povzbuďte Descartese, ať mi více důvěřuje.

<Sbor upustí Artura#3, který se bezvládně zhrouťí na zem. Sbor vyhodí zbylé dva Artury dveřmi.>

7. Ukončení scény

Bůh:

Tak, to bychom měli. Zavolejte Světlonoše, ať si přijde zahrát stupido o nějaké duše.